

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.332 van 20 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 oktober 2008 houdende de weigering van verblijf van meer van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren op 15 oktober 1986 te Dumistresti en van Roemeense nationaliteit te zijn.

Op 23 juni 2007 treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. U.D.

Op 10 augustus 2007 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging.

Op 19 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek.

Op 18 juni 2008 legt verzoekster een verklaring van inschrijving af.

Op 30 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“ (...)”

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 18.06.2008 door R.I. (...) geboren te Dumitresti, op (...) van Roemeense nationaliteit geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1)

Reden van de beslissing (2):

- *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene verblijft in een vluchthuis en niet meer bij de echtgenoot. Al haar bezittingen zijn uit de woonst van de echtgenoot verwijderd. Er is sprake van intrafamiliaal geweld. Er is geen gezinscel meer. (...)*”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de partijen wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 12, 18, 39, 40, 44 en 52 van het EG-verdrag, uitgewerkt bij richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 en (deels) omgezet bij KB, tevens opgenomen in de Vreemdelingenwet onder artikel 40 en volgende. Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest Grondrechten EU, van de redelijkheidsnorm en van artikel 8 van het EVRM.

In een eerste onderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot de motivering.

Verzoekster geeft eerst een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht waarna zij stelt dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient het te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing meldt: “ *betrokkene verblijft in een vluchthuis en niet meer bij haar echtgenoot, er is sprake van intrafamiliaal geweld. Er is geen gezinscel meer*”. Verzoekster stelt dat men niet op redelijke wijze tot deze beslissing kan zijn gekomen nu dient te worden vastgesteld dat de enige wijze waarop de controle heeft plaatsgevonden, deze is waarbij de echtgenoot uit wraak de politie heeft geïnformeerd over het feit dat diens vrouw de echtelijke woonst heeft verlaten. Verzoekster poneert dat de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreidere motiveringsplicht heeft naarmate zij een langer verblijfsrecht heeft. Verzoekster meent dan ook dat in de bestreden beslissing de gepaste motivering ontbreekt. Tevens werd aan haar niet de mogelijkheid geboden om hierop te reageren. Bovendien werd er geen rekening gehouden met het feit dat er een éénjarig kind is en dat de echtscheiding niet werd uitgesproken. Verzoekster stelt dat men op basis van één

bezoek zonder de echtgenoten te horen geen beslissing kan nemen. Verzoekster vervolgt dat overigens ook niet werd geoordeeld of aan de andere verblijfsrechtigende mogelijkheden werd voldaan. Verzoekster verwijst nog naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beleid had moeten aanpassen en de gewoonte aannemen om de niet aanwezige partner uit te nodigen voor een gesprek. Verzoekster begrijpt niet waarom dit in haar geval niet nodig zou zijn, temeer daar zij reeds anderhalf jaar in het land verblijft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster citeert in haar verzoekschrift het determinerende motief van de bestreden beslissing en bespreekt het, waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met deze motieven en van mening is dat verweerder op onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen, betekent nog niet dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster voert dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoekster diende een aanvraag in tot verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd onder meer de echtgenoot, die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Verzoekster diende aldus haar echtgenoot te begeleiden of zich bij hem te voegen. De bestreden beslissing stelt hieromtrent hetvolgende:

“betrokkene verblijft in een vluchthuis en niet meer bij de echtgenoot. Al haar bezittingen zijn uit de woonst van de echtgenoot verwijderd. Er is sprake van intrafamiliaal geweld. Er is geen gezinscel meer. (...)”

Verzoekster betwist deze motivering niet. Zij betwist niet dat zij al haar bezittingen uit de woonst van haar echtgenoot heeft verwijderd en in een vluchthuis verblijft. Zij betwist niet dat er sprake is van intrafamiliaal geweld en dat er geen gezinscel meer is. Verzoekster stelt wel dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat er een éénjarig kind is en dat de echtscheiding niet werd uitgesproken. Uit bovenstaande is reeds gebleken dat een huwelijk op zich niet voldoende is, doch dat er ook sprake moet zijn van “begeleiden of zich bij hem voegen”. Door te stellen dat de echtscheiding niet is uitgesproken en dat er een kind is uit dit huwelijk weerlegt verzoekster niet dat er geen gezinscel meer is, gelet op het feit dat verzoekster gevlucht is voor het intrafamiliaal geweld.

Waar verzoekster verwijst naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beleid had moeten aanpassen en de gewoonte had moeten aannemen om de niet aanwezige partner uit te nodigen voor gesprek en verzoekster aldus had moeten horen, stelt de Raad vast dat de feiten die aan de grondslag lagen van deze arresten niet kunnen worden gelijkgesteld met de feiten in casu. In de arresten nrs. 1.497 en 2.684 werden bij de woonstcontroles niemand aangetroffen en ontbrak elke inlichting nopens het als dan niet bestaan van de gezinscel, waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken onterechte conclusies trok. In het arrest 1.711 werden conclusies

getrokken uit een relatieverslag dat een aantal essentiële leemtes bevatte. In casu werd bij de samenwoningcontrole wel degelijk iemand aangetroffen en bevat het verslag geen essentiële leemtes. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in een vluchthuis verblijft, en dat dit door de burens en door het vluchthuis werd bevestigd, zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat er geen sprake meer is van een gezinscel en verzoekster zich niet in de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bevindt.

Waar verzoekster nog stelt dat niet werd geoordeeld of aan de andere verblijfsrechtigende mogelijkheden werd voldaan (zoals werk, werkzoekende,...), stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel bewijs naar voor brengt dat zij aan één dezer verblijfsrechten voldoet. Het is aan verzoekster om aan te tonen dat zij een verblijfsrecht uitoefent.

De bestreden beslissing werd op redelijke en zorgvuldige wijze genomen en schendt de materiële motiveringsplicht niet. Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van het verblijfsrecht van familieleden van Belgen en EU-onderdanen (vrij verkeer van personen) als geregeld in artikel 12, 18, 39, 40, 44 en 52 van het EG-Verdrag, uitgewerkt bij Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, (deels) omgezet bij KB, tevens opgenomen in de Vreemdelingenwet onder artikel 40 e.v., evenals de schending van artikel 13 van het EVRM en 47 van het Handvest Grondrechten EU en de redelijkheidsnorm.

Verzoekster stelt dat inzake vrij verkeer van personen de mogelijkheid bestaat voor familieleden van EU-onderdanen om zich op het Belgische grondgebied te vestigen en dat hiervoor (en tevens voor werknemers) een voorwaarde kan worden opgelegd, namelijk geen onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel uitmaken. Hier moet echter een proportionaliteitstoets worden doorgevoerd, de belasting moet namelijk onredelijk zijn. Vervolgens verwijst verzoekster naar de Richtlijn 2004/38/EG en overloopt een aantal artikels. Tevens stelt verzoekster dat de Richtlijn 2004/38/EG directe werking heeft, hiervoor zij verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens citeert verzoekster artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en verwijst zij naar de omzendbrief van 23 mei 2008 die stelt dat de burger van de Unie die geen werknemer, zelfstandige of werkzoekende is, en zijn familieleden, hun recht op verblijf kunnen verliezen indien zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster stelt dat de omzendbrief ter zake geen wetgeving is, doch een interpretatiewijze die een indicatie geeft van de behandeling en dat de behandelingen niet op discriminatoire wijze mogen worden doorgevoerd.

Verzoekster stelt dat zij dient vast te stellen dat zij zonder gehoord te zijn met vier zinnen het land wordt uitgezet op een moment dat zij en haar éénjarig kind het slachtoffer zijn geworden van familiaal geweld en in een bijzonder kwetsbare positie zitten. De beslissing werd genomen twee weken nadat zij haar huis heeft verlaten, men kan dan ook niet oordelen dat zij -die twee weken gevlucht is van geweld- een onredelijke belasting uitmaakt van het sociaal bijstandstelsel. Deze beslissing doorstaat de redelijkheidsnorm niet volgens verzoekster. Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissing van administratieve aard dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan.

Verzoekster herhaalt dat zij de kans moest hebben om ten gronde over deze zaken gehoord te worden. Daarenboven is de zeer beperkte bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen volgens verzoekster strijdig met het EU-recht en mogelijk ook met artikel 13 van het EVRM. Verzoekster besluit met een citaat van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat op 1 januari 2009 directe werking zal hebben en met artikel 31 van de EU-richtlijn.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38/EG volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel, daar uit artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel van toepassing is voor familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn. Verzoekster verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn en is bijgevolg zelf een burger van de Unie, zodat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet op haar van toepassing is.

Waar verzoekster inroept dat zij zonder gehoord te zijn met vier zinnen het land wordt uitgezet op een moment dat zij en haar éénjarig kind het slachtoffer zijn geworden van familiaal geweld en in een bijzonder kwetsbare positie zitten en de bestreden beslissing de redelijkheidsnorm niet doorstaat daar men niet kan oordelen dat zij –die twee weken gevlucht is van geweld- een onredelijke belasting uitmaakt van het sociaal bijstandsstelsel, merkt de Raad op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verweerder over voldoende elementen beschikte om een beslissing te nemen. Daarenboven wist verzoekster dat zij een aanvraag tot vestiging met haar echtgenoot had ingediend en dat het bestaan van een gezinscel aldus één van de voorwaarden betrof voor het verkrijgen van een verblijf, zodat verzoekster indien zij nog nuttige elementen naar voor kon brengen ter staving van haar dossier, zij de mogelijkheid had om de Dienst Vreemdelingenzaken in te lichten. Bovendien stelt verzoekster wel dat zij diende te worden gehoord, doch geeft zij niet aan welke verklaringen zij dan wel voor de gemachtigde van de minister wou afleggen, gelet op het feit dat de gemachtigde van de minister reeds in overweging heeft genomen dat zij zich in een situatie van familiaal geweld bevond en haar toevlucht diende te nemen tot een vluchthuis. Derhalve toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde ambtenaar van de minister niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verder wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster om zich in de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet te bevinden haar echtgenoot diende te begeleiden of zich bij hem te voegen. Verzoekster ontkent niet dat zij geen gezinscel meer vormt met haar echtgenoot,

doch verwijst naar haar precare situatie gelet op het familiaal geweld waaronder zij en haar éénjarig kind leden. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op de hoogte was van dit geweld en deze situatie mee in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters verblijf zou zijn geweigerd om reden dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel. Zoals reeds gesteld in het eerste middel is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond

Waar verzoekster artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvecht, stelt de Raad vast dat verzoeksters middel onontvankelijk is, daar zij niet uiteenzet op welke wijze dit artikel dan wel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat het recht op privé- en gezinsleven wordt geschonden wanneer de moeder gedwongen wordt het land te verlaten en zo wordt gescheiden van haar éénjarig kind. De schending van dit artikel vereist bovendien een verantwoording conform het tweede lid van dit artikel. In de beslissing is geen sprake van het éénjarig kind, laat staan dat aan de vereiste van het tweede lid van artikel 8 werd voldaan. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen opnieuw het woord 'kind' niet gebruikt, doch louter een copy-paste alinea invoegt die in elke nota terugkomt waar de toepassing van artikel van het EVRM wordt bestreden. Het is duidelijk dat op geen enkel moment rekening werd gehouden met het feit dat de moeder en een éénjarig kind niet zomaar gescheiden kunnen worden, zodat de bestreden beslissing compleet faalt in haar motivering, laat staan dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden door het scheiden van moeder en kind.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hieruit blijkt vooreerst dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsverplichting inhoudt. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit expliciet de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM heeft opgeworpen, doch de Dienst Vreemdelingenzaken wel op de hoogte was van het feit dat verzoekster samen met haar minderjarige kind in een vluchthuis verbleef, volstaat het dat het bestuur de evenredigheidstoets zoals die voortvloeit uit artikel 8, 2de lid impliciet heeft gedaan. Inzoverre verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-

Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij samen met haar kind geen gezinsleven zou kunnen hebben in haar land van herkomst. Het feit dat het kind de Belgische nationaliteit heeft, verhindert niet dat het zijn moeder kan volgen naar haar land van herkomst. Artikel 8 van het EVRM waarborgt niet het recht om zich in een bepaald land te vestigen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.